Lietas Nr. C07031113
Lietas arhīva Nr. CA-0272-14/9

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Aizkrauklē 2014.gada 6.novembrī

Zemgales apgabaltiesa
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese I.Skudra
tiesneses S.Maršāne un I.Belicka
ar tiesas sēdes sekretāri K.Griņoku,
piedaloties advokātēm S.Slišānei un A.Rasnačai,

atklātā apelācijas instances tiesas sēdē izskatīja civillietu **sakarā ar prasītāja /pers. G/ pilnvarotās pārstāves zvērinātas advokātes Sanitas Slišānes apelācijas sūdzību un atbildētājas/pers.H/ pilnvarotās pārstāves zvērinātas advokātes Anitas Rasnačas pretapelācijas sūdzību par Aizkraukles rajona tiesas 2014.gada 3.marta spriedumu /pers. G/, personas kods /personas kods/, prasības lietā pret /pers. H/, personas kods /personas kods/, par nekustamā īpašuma sadalīšanu, atdalītā nekustamā īpašuma atzīšanu par laulāto kopīgu mantu un īpašuma tiesību atzīšanu uz domājamo daļu no kopīpašuma.**

Tiesas sēdē tika

k o n s t a t ē t s

2012.gada 24.septembrī /pers. G/ vērsies Aizkraukles rajona tiesā ar prasību pret /pers. H/ par nekustamā īpašuma sadalīšanu, atdalītā nekustamā īpašuma atzīšanu par laulāto kopīgu mantu, īpašuma tiesību atzīšanu uz domājamo daļu no kopīpašuma un prasības nodrošināšanu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 1986.gada 16.augustā tikusi noslēgta prasītāja laulība ar atbildētāju. Ar Rīgas rajona tiesas 2012.gada 25.aprīļa spriedumu laulība šķirta, spriedums stājies likumīgā spēkā 2012.gada 24.maijā. Laulības laikā ar Valsts zemes dienesta Vidusdaugavas reģionālās nodaļas 2001.gada 7.maija lēmumu Nr.1-2-35/244 nolemts atjaunot atbildētājai īpašuma tiesības uz mantojamo "Bidegas Nr.10" zemi 13,8 ha platībā un piešķirt īpašumā par samaksu 39 ha, kopplatībā 52,8 ha, piešķirot jaunu nosaukumu /Nosaukums A/. Samaksas apmērs par piešķiramo zemi 39 ha noteikts Ls 4079,09 vai 145,68 privatizācijas sertifikāti.

Prasītājs norāda, ka 2001.gada 30.jūlijā atbildētāja noslēgusi ar Valsts akciju sabiedrību „Latvijas Hipotēku un zemes banka" līgumu par zemes izpirkšanu, ar kuru atbildētāja ieguvusi īpašumā par samaksu 39 ha zemes, kam piešķirta adrese /Nosaukums A/, Kokneses pagastā, Aizkraukles rajonā. Īpašuma cena noteikta Ls 4079,09 jeb 145,68 privatizācijas sertifikāti. Samaksa par īpašumu tika veikta privatizācijas sertifikātos, pārskaitot no atbildētājas privatizācijas sertifikātu konta 145,68 privatizācijas sertifikātus,

no kuriem 38,5 bija prasītājam piederoši, kas viņam piešķirti par nodzīvotiem gadiem. Savukārt, 26,58 privatizācijas sertifikāti tika iegādāti laulības laikā par kopīgiem līdzekļiem.

Atsaucoties uz Senāta Civillietu departamenta skaidrojumu 2006.gada lietā Nr.SKC-692 norāda, ka, ja zemesgrāmatā nav atzīmes par to, ka nekustamais īpašums ir laulātā atsevišķa manta, tad iestājas likuma prezumpcija, ka tā ir kopīga manta neatkarīgi no tā, kurš no laulātajiem ierakstīts par īpašnieku; ja kāds no laulātajiem apgalvo pretējo, tad tas viņam jāpierāda.

Prasītājs norāda, ka minētā nekustamā īpašuma zemesgrāmatas nodalījumā nav atzīmes par to, ka nekustamais īpašums /Nosaukums A/ būtu atbildētājas atsevišķa manta, norāda, ka tiesas spriedumā par laulības šķiršanu atbildētāja neapstrīd, ka 39 ha zemes iegādāti laulības laikā, taču nepiekrīt prasītāja viedoklim par viņa ieguldījuma apmēru.

Norāda, ka laulāto starpā nekad nav bijis noslēgts laulības līgums, viņu starpā visā kopdzīves laikā pastāvēja laulāto likumiskās mantiskās attiecības, un līdz pat kopdzīves pārtraukšanai 2010.gada aprīlī tika vesta kopīga saimniecība. Līdz ar to uzskata, ka 26,58 privatizācijas sertifikāti, kas iegādāti par laulāto kopīgiem līdzekļiem laulības laikā, ir laulāto kopmanta, kas dalāma līdzīgās daļās, tas ir, 13,29 sertifikāti katram, un prasītāja ieguldījums 39 ha nekustamā īpašuma iegādē ir 51,79 privatizācijas sertifikāti (38,50+13,29).

Prasītājs atsaucies uz Senāta Civillietu departamenta 2007.gada tiesu prakses apkopojumā "Tiesu normu piemērošana laulāto mantiskajās attiecībās" norādīto, ja nekustamais īpašums privatizēts par abu laulāto sertifikātiem, nosakāms sadalījums atbilstoši abu laulāto ieguldīto sertifikātu un citu līdzekļu apmēram.

Prasītājs uzskata, ka nekustamā īpašuma "/Nosaukums/" daļa 39 ha platībā ir atzīstama par laulāto kopmantu, tā atdalāma no visa nekustamā īpašuma "/Nosaukums/" 52,8 ha platībā.

Tā kā no zemes gabala 39 ha platībā privatizācijai izmantotajiem 145,69 privatizācijas sertifikātiem 51,79 privatizācijas sertifikāti bija prasītājam piederoši, tad prasītāja ieskatā viņam atzīstamas īpašuma tiesības uz 354/1000 domājamām daļām no atdalītā zemes gabala 39 ha platībā, proporcionāli viņam piederošajiem 51,79 privatizācijas sertifikātiem.

Prasītājs lūdzis tiesu: 1) atdalīt no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, Kokneses pagastā, kadastra Nr./numurs A/nekustamā īpašuma daļu 39 ha platībā, piešķirot atdalītajam nekustamajam īpašumam kadastra numuru un nosaukumu, nosakot, ka iemērīšana veicama par prasītāja un atbildētājas līdzekļiem līdzīgās daļās; 2) atzīt no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, Kokneses pagastā, kadastra Nr./numurs B/, atdalīto daļu 39 ha platībā par laulāto kopīgu mantu; 3) atzīt prasītājam īpašuma tiesības uz 354/1000 domājamām daļām no atdalītā nekustamā īpašuma 39 ha platībā, kas atdalīts no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, Kokneses pagastā, kadastra Nr./numurs B/; 4) piedzīt no atbildētājas prasītājam par labu visus tiesāšanās izdevumus.

Prasība pamatota uz Civillikuma 89.panta otro daļu, 127.pantu, 1067.pantu, Zemesgrāmatu likumu, Nekustamā īpašuma valsts kadastra likumu un likumu "Par pašvaldībām" (lietas 5.-9.lapa).

2013.gada 3.janvārī prasība precizēta attiecībā par nekustamā īpašuma reālo atdalīšanu, lūdzot: 1) atzīt 738/1000 domājamās daļas no nekustamā īpašuma "/Nosaukums/", Kokneses pagastā (kadastra Nr./numurs B/) par laulāto /pers. G/ un /pers.H/ kopīgu mantu; 2) atzīt prasītājam īpašuma tiesības uz 2613/10000 domājamām

daļām no visa nekustamā īpašuma "/Nosaukums/", Kokneses pagastā (kadastra Nr./numurs B/), kas sastāda 354/1000 domājamās daļas no laulāto kopīgās mantas - 738/1000 domājamām daļām no nekustamā īpašuma "/Nosaukums/", Kokneses pagastā, kadastra Nr./numurs B/; 3) piedzīt no atbildētājas par labu prasītājam par labu visus tiesāšanās izdevumus (lietas 41.-43.lapa).

2013.gada 19.aprīlī prasība grozīta. Norādīts, ka atbildētāja pēc civillietas ierosināšanas atsavinājusi strīdus nekustamo īpašumu labticīgam ieguvējam par summu Ls 30 500 (ieraksts zemesgrāmatā 2013.gada 15.janvārī), prasītājs uzskata, ka viņam ir tiesības saņemt kompensāciju daļā, kas proporcionāla viņam piekrītošajai daļai laulāto kopmantā – 2613/10000 domājamām daļām no visa nekustamā īpašuma /Nosaukums A/.

Norāda, ka ar Rīgas rajona tiesas spriedumu par laulības šķiršanu, kas stājies likumīgā spēkā, nodibināts, ka prasītājs ieguldījis nekustamā īpašuma /Nosaukums A/ iegādei sev piederošos 38,5 privatizācijas sertifikātus, bet 26,58 sertifikāti pirkti izsolē par naudu laulības laikā. Nepiekrītot atbildētājas norādītajam, ka prasītājs laulības laikā no 2000.gada līdz 2003.gadam neesot strādājis un viņam neesot bijuši ienākumi, kurus varētu izmantot sertifikātu iegādei, norāda, ka visā laulības laikā paralēli algotam darbam nodarbojies ar komercdarbību, no kā guvis ienākumus ģimenes uzturēšanai un sertifikātu iegādei.

Norāda arī, ka prasītājam ir tiesības saņemt no atbildētājas kompensāciju par prāvas laikā atsavināto nekustamo īpašumu, un konkrēti – ja īpašums atsavināts par summu Ls 30 500, prasītājs tiesīgs saņemt kompensāciju, kas atbilst 2631/10000 daļām no pirkuma summas Ls 7969 (aprēķins: 30500:10000=3,05; 3,05x2613=7969,65).

Līdz ar to lūdz tiesu: 1) atzīt, ka 738/1000 domājamās daļas no nekustamā īpašuma "/Nosaukums/", Kokneses pagastā, Kokneses novadā, kadastra Nr./numurs B/, uz laulības kopdzīves pārtraukšanas brīdi bija laulāto /pers.H/ un /pers. G/ kopīgā manta; 2) atzīt, ka /pers. G/ daļa laulāto kopīgajā mantā bija 354/1000 domājamās daļas no laulāto kopīgās mantas - 738/1000 domājamām daļām no nekustamā īpašuma "/Nosaukums/", Kokneses pagastā, Kokneses novadā, kadastra Nr./numurs B/, kas atbilst 2613/10000 domājamām daļām no visa nekustamā īpašuma "/Nosaukums/", Kokneses pagastā, Kokneses novadā, kadastra Nr./numurs B/; 3) atzīt /pers. G/ tiesības saņemt kompensāciju 2613/10000 apmērā no nekustamā īpašuma "/Nosaukums/", pārdošanas rezultātā saņemtās pirkuma maksas Ls 30 500; 4) piedzīt no atbildētājas prasītājam par labu kompensāciju Ls 7969,65; 5) piedzīt no atbildētājas prasītājam par labu visus tiesāšanās izdevumus (lietas 113.-116.lapa).

Ar Aizkraukles rajona tiesas 2014.gada 3.marta spriedumu prasība apmierināta daļēji. Nekustamā īpašuma /adrese A/, kadastra numurs /numurs B/, reģistrēta Kokneses pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs C/, daļa – zemes gabals 39 ha platībā atzīts par bijušo laulāto /pers. G/ un /pers.H/ kopīgu mantu, nosakot, ka /pers. H/ pieder nekustamā īpašuma – zemes gabala 39 ha platībā 3/4 domājamās daļas, /pers. G/ pieder 1/4 domājamā daļa. No /pers.H/ par labu /pers. G/ piedzīta kompensācija atbilstoši noteiktajām daļām laulāto kopmantā EUR 3024,85 (Ls 2125,88). Prasība daļā par kompensācijas par laulāto kopīgās mantas daļu EUR 8314,94 (Ls 5843,77) piedziņu noraidīta. No /pers.H/ par labu /pers. G/ piedzīta valsts nodeva EUR 324,62 (Ls 228,15) un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi EUR 15,11 (Ls 10,62). No /pers.H/ par labu valstij piedzīti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi EUR 3,13 (Ls 2,20). No/pers.H/par labu /pers. G/ piedzīti ar lietas vešanu saistītie izdevumi EUR 640,29 (Ls 450).

Tiesa spriedumā konstatējusi, ka no prasības pieteikumā un tiesas sēdes

paskaidrojumos norādītā izriet, ka prasītājs un atbildētāja 1986.gada 16.augustā noslēguši laulību. Ar Rīgas rajona tiesas 2012.gada 25.aprīļa spriedumu laulība šķirta, spriedums stājies likumīgā spēkā 2012.gada 24.maijā. Ar minēto spriedumu atbildētāja lietā – /pers. G/ pretprasība par laulāto kopmantas dalīšanu noraidīta.

Vienlaikus konstatēts, ka prasītājs Aizkraukles rajona tiesā sākotnēji cēlis prasību par bijušo laulāto kopmantas – nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, kas atrodas Kokneses pagastā, Kokneses novadā, kadastra numurs /numurs B/, reģistrēta Kokneses pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs C/, sadalīšanu, atdalītā nekustamā īpašuma atzīšanu par laulāto kopīgu mantu, īpašuma tiesību atzīšanu uz domājamo daļu no kopīpašuma, un prasības nodrošināšanu, vēlāk to vairākkārt grozot.

Konstatēts, ka no zemesgrāmatu nodalījuma noraksta redzams, ka nekustamais īpašums ar kadastra numuru /numurs A/sastāv no diviem zemes gabaliem 52,8 ha kopplatībā: zemes gabala ar kadastra apzīmējumu /numurs/ - 51,4 ha platībā, zemes gabala ar kadastra apzīmējumu /numurs/ - 1,4 ha platībā, uz zemes gabala atrodas divas saimniecības ēkas (kadastra apzīmējums 001 un 003). Ar 2001.gada 2.augusta zemesgrāmatu nodaļas tiesneses lēmumu, pamatojoties uz 2001.gada 30.jūlija līgumu ar Valsts akciju sabiedrības „Latvijas Hipotēku un zemes banka" Nr.51/2756, 2001.gada 7.maija VZD Vidusdaugavas reģionālās nodaļas lēmumu Nr.1-2-35/244 un 2001.gada 11.jūnija aktu par ēku pieņemšanu ekspluatācijā, īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu nostiprinātas atbildētājai /pers. H/.

Tiesa konstatējusi, ka no prasības pieteikumā un tiesas sēdēs norādītā, un no pieteikumam pievienotā 2012.gada 25.aprīļa Rīgas rajona tiesas sprieduma civillietā Nr.C33326010 prasītājas /pers.H/ prasībā pret /pers. G/, redzams, ka ar minēto spriedumu nolemts šķirt prasītāja un atbildētājas laulību, un atbildētāja pretprasību par laulāto kopmantas dalīšanu noraidīt, norādot, ka tiesas spriedumam jābūt tādam, kas nodibina, groza, rada vai izbeidz tiesiskās attiecības, spriedumam jābūt izpildāmam piespiedu kārtā, kas nav iespējams apmierinot atbildētāja pretprasību (tādā redakcijā, kādā tā celta). Norādīts, ja tiek atzīta domājamā daļa no zemesgabala daļas, kāds ir atbildētāja prasījums, nevis no nedalīta nekustamā īpašuma kopumā, atbildētājam kā pretprasības pieteikuma iesniedzējam, nav iespēju šādu spriedumu izpildīt, jo no Civillikuma 1067.panta un Zemesgrāmatu likuma 49.panta konteksta secināms, ka domājamo daļu var noteikt un zemesgrāmatas nodalījumā ierakstīt tikai nedalītam kopējam nekustamajam īpašumam. Spriedums kā nepārsūdzēts stājies likumīgā spēkā.

Tiesa atzinusi, ka, šķirot prasītāja un atbildētājas laulību, pēc būtības netika izspriests strīds par laulāto mantas dalīšanu, prasību noraidot kā neprecīzi celtu, šis apstāklis neliedz laulātajam tiesas ceļā realizēt savas tiesības attiecībā uz laulības kopdzīves laikā iegādāto mantu arī pēc laulības šķiršanas.

Secināts, ka no Civillikuma 109.panta trešajā daļā, 733., 89. un 91.pantā minētajām tiesību normām izriet, ka izšķirot strīdu par laulāto kopīgas mantas sadali, tiesai jānosaka dalāmās mantas sastāvs, tās sadalījums laulāto starpā, jāveic reāla mantas sadale, ievērojot Civillikuma 1074.pantā noteikto.

Tiesa atsaukusies uz Senāta Civillietu departamenta tiesu prakses apkopojumā noteikto, ka laulības šķiršanas lietās, vienlaikus izspriežot strīdus par mantas piederību vienam vai otram no laulātajiem (..), tiek ņemts vērā strīdus nekustamā īpašuma iegūšanas laiks, tiek ņemts vērā laulības laikā iegūtā strīdus nekustamā īpašuma iegūšanas veids, kādā veidā izpaudusies otra laulātā dalība nekustamā īpašuma iegādē un mantas sastāvs nosakāms uz to brīdi, kad faktiski pārtraukta laulāto kopdzīve un kopīgas saimniecības

vešana *(skat. Tiesu prakses apkopojums „Tiesu prakses laulāto kopīgas mantas dalīšanā" Augstākā tiesa, 2012.gads, 4.lpp.).*

Tiesa uzskatījusi, ka ar 2001.gada 7.maija Valsts zemes dienesta Vidusdaugavas reģionālās nodaļas lēmumu Nr.1-2-35/244 pierādīts, ka atbildētājai nolemts atjaunot īpašuma tiesības uz mantojamo "Bidegas Nr.10" zemi Aizkraukles rajona Kokneses pagastā, 13,8 ha platībā un piešķirt īpašumā par samaksu 39 ha, kopplatībā 52,8 ha, no tās lauksaimniecībā izmantojamā zeme 36,9 ha un 1,4 ha meži, piešķirot jaunu nosaukumu /Nosaukums A/. Lēmumā norādīts, ka ar Kokneses pagasta TDP 1994.gada 23.marta un Kokneses pagasta padomes 1999.gada 29.decembra lēmumu /pers. H/ piešķirti lietošanā 52,8 ha zemes zemnieku saimniecības uzturēšanai kā līdzvērtīga mantojamai zemei, norādīts, ka uz zemes gabala atrodas /pers. H/ piederošas ēkas un būves /Nosaukums A/. Lēmumā noteikts samaksas apmērs par īpašumā piešķiramo zemi 39 ha platībā - Ls 4079,09 vai 145,68 privatizācijas sertifikāti.

Tiesa atzinusi, ka ar 2001.gada 30.jūlija līgumu Nr.51/2756, kas noslēgts ar Valsts akciju sabiedrību „Latvijas Hipotēku un zemes banka" un atbildētāju, pierādīts, ka atbildētāja veikusi samaksu Ls 3 661,42 jeb 145,68 privatizācijas sertifikātu apmērā par izpērkamo zemi 39 ha kopplatībā, kas atrodas /Nosaukums B/, Kokneses pagastā, Kokneses novadā.

Līdz ar to tiesa secinājusi, ka nekustamais īpašums /adrese A/ iegūts īpašumā prasītāja un atbildētājas laulības laikā.

Tiesa atzinusi, ka atbildētājas mantotā „Bidegas Nr.10" zeme 13,8 ha platībā, kā arī divas saimniecības ēkas (ar kadastra apzīmējumiem 001 un 003), ko atbildētāja, atbilstoši 2001.gada 11.jūnija aktam par ēku pieņemšanu ekspluatācijā, nodevusi ekspluatācijā, saskaņā ar Civillikuma 91.panta pirmās daļas 3.punktu, atzīstama par atbildētājas atsevišķu mantu, ko viņa ieguvusi kā mantojumu.

Tiesas ieskatā prasītāja paskaidrojumos norādītais, ka nekustamajā īpašumā bijis tikai klajš lauks, un attiecībā uz īpašumā esošajām ēkām visus darbus veicis prasītājs, lietas izskatīšanas gaitā netika pamatots ar pierādījumiem un liecinieku liecībām, arī 2001.gada 7.maija Valsts zemes dienesta Vidusdaugavas reģionālās nodaļas lēmumā Nr.1-2-35/244 norādīts, ka uz zemes gabala atrodas /pers. H/ piederošas ēkas un būves /Nosaukums A/. Tiesa secinājusi, ka ar paskaidrojumiem tiesas sēdē, liecinieka /pers. L/ liecību, Kokneses novada domes izziņu un miršanas apliecību pierādīts, ka nekustamajā īpašumā /Nosaukums A/ no 1992.gada līdz 2011.gada oktobrim dzīvoja un saimniekoja atbildētājas tēvs /pers. M/.

Tiesa uzskatījusi, ka lietā ir strīds par atbildētājai īpašumā par samaksu piešķirto zemi 39 ha kopplatībā, par kuru veikta samaksa privatizācijas sertifikātos 145,68 apmērā.

Tiesa konstatējusi, ka no atbildētājas privatizācijas sertifikātu grāmatiņas redzams, ka atbildētāja 2001.gada 20.jūlijā pārskaitījusi no savas sertifikātu grāmatiņas 145,68 sertifikātus kā pirkuma maksu par īpašumā piešķirtajiem 39 ha zemes pēc 2001.gada 7.maija Valsts zemes dienesta Vidusdaugavas reģionālās nodaļas lēmuma Nr.1-2-35/244, un pirkuma maksu veido: 41,3 atbildētājas sertifikāti par nodzīvotiem gadiem, 21,5 un 17,8 dēlu sertifikāti par nodzīvotiem gadiem, 38,5 prasītāja sertifikāti par nodzīvotiem gadiem, un atbildētājas 26,58 izsolē iegādātie sertifikāti, ko apliecina akciju sabiedrības „Latvijas Krājbanka" līgums – pieteikums privatizācijas sertifikātu pirkšanai izsolē.

Tiesa atzinusi, ka lietā ir strīds par atbildētājas izsolē iegādātiem 26,58 privatizācijas sertifikātiem, par ko iegādāta īpašuma daļa, ko prasītājs lūdz atzīt par laulāto kopīgu mantu.

Izvērtējot lietas materiāliem pievienoto 2011.gada 29.septembra Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras izziņu Nr.1/2334468 par prasītāja iemaksām no 1996.gada tiesa secinājusi, ka darba tiesiskajās attiecībās prasītājs bija laika periodā līdz 2000.gada 14.februārim un atsāka darbu 2003.gada 1.februārī, savukārt, atbildētāja sertifikātus izsolē iegādājusies 2001.gada 20.jūlijā. No prasītāja tiesas sēdē norādītā un liecinieku paskaidrojumiem tiesas sēdē tiesa secinājusi, ka prasītājs nodarbojies ar metāllūžņu uzpirkšanu un realizāciju, izmantojis komercdarbībai viņam piederošu tehniku. Taču lietā nav gūti pierādījumi, ka prasītāja īpašumā uz sertifikātu iegādes laiku bija tehniskā kārtībā esoši transporta līdzekļi, kurus varēja izmantot komercdarbībai.

Tiesa atzinusi, ka nav pamatots un pierādīts prasītāja norādītais, ka atbildētājam, nestrādājot algotu darbu, bija ienākumi no komercdarbības, un ka tieši viņš devis naudu atbildētājai sertifikātu iegādei izsolē. Prasītājs paskaidrojumos tiesas sēdē norādījis, ka atbildētāja visu laiku strādājusi algotu darbu, un viņai bijuši ienākumi, arī 2001.gadā, kad iegādāti privatizācijas sertifikāti.

Tiesa secinājusi, ka lietā nav pierādījumu, ka izsolē iegādātie 26,58 sertifikāti, par kuriem izpirkts nekustamā īpašuma /Nosaukums A/ sastāvā ietilpstošais zemes gabals 39 ha platībā, ir iegādāti par laulāto kopīgiem līdzekļiem, līdz ar to tie atzīstami par atbildētājas atsevišķu mantu.

Tiesas ieskatā lietā nav strīda, ka prasītājs uz atbildētājas privatizācijas sertifikātu kontu pārskaitījis 38,5 privatizācijas sertifikātus, kas viņam piešķirti par Latvijā nodzīvotiem gadiem.

Tiesa konstatējusi, ka atbildētāja lietā, gan šķirot laulību, gan izskatot lietu par bijušo laulāto mantas dalīšanu, piekritusi kompensēt prasītājam sertifikātu iegādes vērtību 2001.gadā - Ls 2,55 par vienu privatizācijas sertifikātu, kopā Ls 67,78, kam nepiekrīt prasītājs, norādot, ka kopīpašumu iegādājušies, lai tas paliktu bērniem un mazbērniem mantojumā.

Tādējādi tiesa atzinusi, ka pušu laulības laikā prasītājs un atbildētāja piedalījās zemes gabala 39 ha platībā, kas atrodas nekustamajā īpašumā /Nosaukums A/, Kokneses pagastā, privatizācijā ar saviem privatizācijas sertifikātiem. Līdz ar to, zemes gabals pamatoti atzīstams par laulāto kopmantu, kas pieder abiem laulātajiem tādās daļās, kādās viņi kopīgi ir piedalījušies tā iegūšanā (privatizācijā). Tā kā strīdus zemes gabala 39 ha platībā iegādei izmantoti 145 privatizācijas sertifikāti, no tiem prasītāja 38,5 privatizācijas sertifikāti, kas atbilst 1/4 domājamai daļai no zemes gabala, un atbildētājas 107,18 privatizācijas sertifikāti, attiecīgi – 3/4 domājamās daļas.

Tiesa atzinusi par nepamatotu atbildētājas pārstāves norādīto, ka atbildētājas privatizācijas sertifikātu konts un tajā ieskaitītie privatizācijas sertifikāti bija atbildētājas atsevišķā manta, kas tika novirzīta zemesgabala izpirkšanai papildus mantojumā saņemtajam zemesgabalam uz administratīvā akta pamata, un tas apstāklis, ka prasītājs pārskaitījis uz atbildētājas kontu sev piederošos 38,5 sertifikātus, nevar radīt viņam īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu, ko atbildētāja ieguvusi mantošanas ceļā, papildus ar izpirkuma tiesībām uz administratīvā akta pamata, kuru prasītājs nav apstrīdējis.

Tiesa atsaukusies uz likumā „Par privatizācijas sertifikātiem" noteikto, ka privatizācijas sertifikāti ir Latvijas iedzīvotājam atbilstoši Latvijā nodzīvotam laikam valsts piešķirts dematerializēts vērtspapīrs, kuru var tikai vienreiz izlietot kā maksāšanas līdzekli par privatizējamo valsts vai pašvaldības īpašumu (1.panta 1.punkts, 2.panta pirmā daļa). Tiesa secinājusi, ka praksē tiek atzīts, ka atbilstoši likuma „Par privatizācijas sertifikātiem" normām, personai piešķirtie sertifikāti ir uzskatāmi par šīs personas

atsevišķu mantu, ja persona sastāv laulībā (skat. Tiesu prakses apkopojums „Tiesību normu piemērošana laulāto mantiskajās attiecībās" Augstākā tiesa, 2007.gads, 10.lpp.).

Tādējādi tiesa secinājusi, ka prasītāja sertifikātu piešķīrums atbildētājai privatizācijas procesā nav uzskatāms par dāvinājumu, bet gan par prasītāja atsevišķās mantas ieguldīšanu laulāto kopīgas mantas iegūšanā.

Tiesa atzinusi, ka ar Zemes dienesta lēmumu atbildētājai piešķirtā zeme, kas izpērkama par privatizācijas sertifikātiem, nav uzskatāma par mantojumu, un tādējādi par atbildētājas atsevišķu mantu Civillikuma 91.panta izpratnē.

Tiesa konstatējusi, ka iesniedzot prasību tiesā, maksājot valsts nodevu un piesakot lūgumu par prasības nodrošināšanu, prasītājs vadījies no lietas materiāliem pievienotās informatīvās izdrukas no Kadastra informācijas sistēmas teksta datiem, kur visa nekustamā īpašuma /adrese A/, kadastrālā vērtība noteikta Ls 12 247, prasītājs aprēķinājis atdalāmā zemes gabala – laulāto kopīpašuma 39 ha kopplatībā kadastrālo vērtību - Ls 9046,05 apmērā, un piesakot lūgumu par īpašuma tiesību atzīšanu prasītājam uz 354/1000 domājamām daļām no zemes gabala 39 ha platībā, aprēķinājis daļas kadastrālo vērtību - Ls 3203,70 apmērā, norādot, ka neuzskata par nepieciešamu noteikt nekustamā īpašuma tirgus vērtību.

Tiesa uzskatījusi, ka ar 2013.gada 9.janvāra pirkuma līgumu, kas noslēgts starp atbildētāju un trešo personu, pierādīts, ka atbildētāja tiesvedības gaitā pārdevusi nekustamo īpašumu „/adrese/, visā tā sastāvā par pirkuma maksu Ls 30 500. No atbildētājas pārskata perioda deklarācijas par ienākumu no kapitāla pieauguma redzams, ka par minēto darījumu atbildētāja samaksājusi iedzīvotāju ienākuma nodokli Ls 2683,70 apmērā.

Tiesa secinājusi, ka ievērojot tiesu prakses apkopojumā noteikto, nosakot laulāto kustamās mantas sastāvu un vērtību, par pamatu ņemams mantas sastāvs un vērtība laulības iziršanas brīdī, nevis mantas sastāvs un vērtība, kas pastāvējusi laulības laikā (skat. Tiesu prakses apkopojums „Tiesu prakses laulāto kopīgas mantas dalīšanā" Augstākā tiesa, 2012.gads, 20.lpp.).

Tiesa uzskatījusi, ka ar Rīgas rajona tiesas 2012.gada 25.aprīļa spriedumā, ar kuru šķirta prasītāja un atbildētājas laulība, norādīto pierādīts, ka prasītājas un atbildētāja laulāto kopdzīve un kopīgas saimniecības vešana faktiski pārtraukta 2010.gada aprīlī.

Tiesa konstatējusi, ka prasības pieteikumam un tā grozījumiem prasītājs pievienojis šādus nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, kas atrodas Kokneses pagastā, Kokneses novadā, kadastra numurs /numurs B/, un reģistrēts Kokneses pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs C/, novērtējumus: 2012.gada 1.novembra informatīvo izdruku no Kadastra informācijas sistēmas teksta datiem, kurā visa nekustamā īpašuma /adrese A/, kadastrālā vērtība noteikta Ls 12 247 un 2014.gada 27.janvāra Valsts zemes dienesta Zemgales reģionālās nodaļas izziņu par divu ēku (būvju), kas atrodas nekustamajā īpašumā /Nosaukums A/, vērtību uz nekustamā īpašuma iegādes laiku - 2001.gada 24.maiju, kur ēku vērtība ir Ls 1848, vērtību uz laulāto kopdzīves pārtraukšanas laiku – 2010.gada 1.janvāri, kur ēku vērtība ir Ls 927, vērtību uz 2013.gada 1.janvāri, kur ēku vērtība ir Ls 646.

Atbildētājas pārstāve iesniegusi tiesai nekustamā īpašuma /adrese A/ maksāšanas paziņojumu par nekustamā īpašuma nodokli 2010.gadam (uz brīdi, kad faktiski pārtraukta laulāto kopdzīve), no kura redzama nekustamā īpašuma zemes gabala 52,8 ha kopplatībā kadastrālā vērtība bez ēkām, un tā ir Ls 11 338.

Tiesa atzinusi, ka prasītājs pierādījis savu ieguldījumu 38,5 privatizācijas sertifikātu

apmērā nekustamā īpašuma /Nosaukums A/ zemes gabala 39 ha platībā privatizācijā, savukārt, atbildētājas mantotā „Bidegas Nr.10" zeme 13,8 ha platībā, kā arī divas saimniecības ēkas (ar kadastra apzīmējumiem 001 un 003), atzīstamas par atbildētājas atsevišķu mantu, ko viņa ieguvusi mantojumā, un prasītājs nevar pretendēt uz nekustamā īpašuma daļu, ko atbildētāja saņēmusi mantojumā.

Tiesa arī atzinusi, ka ēku īpašums paaugstina nekustamā īpašuma pirkuma maksu, tiesa ņēmusi vērā apstākli, ka 2013.gada 9.janvāra nekustamā īpašuma /Nosaukums A/ pirkuma līgumā nav atsevišķi norādīta zemes un ēku pirkuma maksa, un atzinusi, ka vienīgais vērtējums, pēc kura var aprēķināt prasītāja labā piedzenamo kompensāciju atbilstoši prasītāja ieguldījumam 39 ha zemes privatizācijā ir Kokneses novada domes izsniegtais maksāšanas paziņojumu par nekustamā īpašuma nodokli 2010.gadam. Prasītājs nav izmantojis savas civilprocesuālās tiesības un nav iesniedzis nekustamā īpašuma daļas tirgus vērtību.

Tiesa vērtējot pieteiktos prasījumus atzinusi, ka prasītājs ir pierādījis savu ieguldījumu nekustamā īpašuma /adrese A/, daļas – zemes gabala 39 ha platībā iegādē, līdz ar to nevar pretendēt uz kompensāciju, kas aprēķināta domājamās daļās no visa nekustamā īpašuma, kura sastāvā ir arī atbildētājas mantojums.

Tiesa atzinusi par pareizu un pārskatāmu atbildētājas aprēķinu, kas veikts atbilstoši ieguldītajiem sertifikātiem zemes gabala iegādei, un tādējādi, atbilstoši Kokneses novada domes sastādītajam maksāšanas paziņojumam par nekustamā īpašuma nodokli nekustamajam īpašumam /adrese/ 2010.gadam Nr.3-20.2/10-561, zemes gabala 52,8 ha kopplatībā kadastrālā vērtība bez ēkām ir Ls 11 338. Zemes gabala 39 ha platībā, kas atzīstams par laulāto kopīgo mantu, kadastrālā vērtība ir Ls 8503,50, savukārt, prasītāja 1/4 domājamās daļas vērtība ir Ls 2125,88, kas kā kompensācija piedzenama no atbildētājas prasītāja labā (lietas 180.-191.lapa).

Apelācijas sūdzību par minēto Aizkraukles rajona tiesas spriedumu iesniegusi prasītāja /pers. G/ pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Sanita Slišāne, norādot, ka spriedumu uzskata par nepamatotu un pārsūdz to daļā, kurā tiesā 2013.gada 19.aprīlī saņemtā prasība noraidīta.

Apelatore nepiekrīt pirmās instances tiesas secinātajam, ka nekustama īpašuma "/Nosaukums/" sastāvā ietilpstošās divas saimniecības ēkas (ar kadastra apzīmējumiem 001 un 003), ko atbildētāja nodevusi ekspluatācijā ar 2001.gada 11.jūnija aktu, uzskatāmas par atbildētājas atsevišķo mantu, jo tiesa nav piedevusi ticamību prasītāja paskaidrojumiem, ka nekustamajā īpašumā pēc tā piešķiršanas bijis tikai klajš lauks. Norāda, ka no lietas materiālos esošajiem dokumentiem, t.sk., Aizkraukles rajona Kokneses pagasta TDP 1994.gada 23.marta lēmuma par zemes piešķiršanu lietošanā, /pers. K/ reģionālās nodaļas 2001.gada 7.maija lēmuma par zemes īpašuma tiesību atjaunošanu un zemes daļas piešķiršanu īpašumā par samaksu, kā arī no 2001.gada 30.jūlijā starp /pers. H/ un Valsts akciju sabiedrību "Latvijas Hipotēku un zemes banka" noslēgtā līguma par zemes izpirkšanu izriet, ka /pers. H/ mantotās zemes "Bidegas Nr.10" vietā piešķirta zeme ar jaunu nosaukumu "/Nosaukums/", sastāvoša no lauksaimniecībā izmantojamās zemes un meža. Saimniecības ēkas, kā to paskaidrojis prasītājs, uzbūvētas laulības laikā par prasītāja līdzekļiem un ar viņa darbu, jo atbildētājas pārstāve neapstrīdēja, ka atbildētājas tēvs, nekustamajā īpašumā "/Nosaukums/" dzīvojošais /pers. M/, bija invalīds, kuram amputēta kāja, kurš nevarēja uzbūvēt saimniecības ēkas.

Vērš tiesas uzmanību, ka liecinieki snieguši ticamas un savstarpēji papildinošas liecības par to, kā prasītājs pelnījis iztiku ģimenei gan ar meža darbiem, gan metāla

uzpirkšanu un pārdošanu, gan autopārvadājumiem. Liecinieki snieguši liecības, būdami brīdināti par krimināatbildību nepatiesu liecību sniegšanas gadījumā. Secina, ja tiesa liecībām nav piedevusi ticamību, tiesai bija jāmotivē, kādēļ tā netic liecinieku liecībām un jālemj jautājums par liecinieku saukšanu pie krimināatbildības.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka izdarot secinājumus, ka prasītājam laika periodā, kad atbildētāja iegādājusies 26,58 sertifikātus, nav bijis ienākumu, tiesa nav piegriezusi vērību apstāklim, ka 2001.gadā pušu ģimenes sastāvā bija arī divi nepilngadīgi bērni. Atbildētāja nav apstrīdējusi prasītāja paskaidrojumus, ka atbildētājas ienākumi vienmēr (arī 2001.gadā) bijuši minimālās mēnešalgas apmērā.

Apelatores ieskatā pie apstākļiem, ja 2001.gadā minimālā mēnešalga bija noteikta Ls 60 mēnesī, nav saprotams, kā atbildētāja varēja par Ls 60 uzturēt sevi, it kā nestrādājošu prasītāju, divus nepilngadīgus bērnus (dzimuši 1986. un 1990.gadā), kā arī vēl iegādāties privatizācijas sertifikātus par Ls 67,78. Norāda, ka atbildētājas pārstāve, apgalvojot, ka sertifikāti iegādāti par /pers.H/ atsevišķajiem līdzekļiem, nav iesniegusi nekādus pierādījumus par to, ka atbildētājai bijuši kādi ietaupījumi, no kuriem veikti maksājumi.

Atsaucoties uz Civillikuma 89.pantu un Augstākās tiesas 2012.gada tiesu prakses vispārinājumā "Tiesu prakses laulāto kopīgās mantas dalīšanā" sniegto atsauci norāda, ka /pers. H/ nav iesniegusi pārliecinošus pierādījumus par to, ka 26,58 privatizācijas sertifikātus iegādājusies par saviem atsevišķiem līdzekļiem, savukārt, prasītājs nav iesniedzis pierādījumus par konkrētu līdzekļu apmēru, kas ticis nodots atbildētājas rīcībā privatizācijas sertifikātu iegādei, no kā secināms, ka sertifikāti iegādāti par kopīgiem līdzekļiem - katram laulātajam pienākas 13,29 privatizācijas sertifikāti.

Nepiekrīt spriedumā konstatētajam, ka, ja zemes gabalam 39 ha platībā izmantoti 145 privatizācijas sertifikāti, no tiem 38,5 prasītāja privatizācijas sertifikāti, tie atbilst 1/4 domājamai daļai no zemes gabala. Uzskata, ka aprēķins ir neprecīzs, jo prasītājs, aprēķinot viņam piekrītošo zemes gabala daļu domājamās daļās, sniedzis ļoti detalizētus aprēķinus. Secinot, ka prasītājam pienākas 1/4 domājamā daļa no zemes gabala 39 ha platībā, tiesa neprecīzu matemātisku aprēķinu rezultātā ievērojami pasliktinājusi prasītāja stāvokli.

Uzskata, ka tā, rēķinot prasītājam piekrītošo zemes platību no kopīpašumā esošā zemes gabala 39 ha un kopējā privatizācijas sertifikātu skaita 145,68 (nevis 145, kā norādījusi tiesa) proporcionāli viņa privatizācijas sertifikātu skaitam 38,5, pēc prasītāja aprēķiniem viņam pienāktos nevis 1/4 domājamā daļa, bet gan 2637/10000, kas ir krietni vairāk, tai skaitā, naudas izteiksmē, aprēķinot kompensāciju (1/4 no 8503,50=2125,88; 2637/10000 no 8503,50= 2242,37).

Apelatores ieskatā aprēķinot prasītājam pienākošās kompensācijas apmēru, tiesa nepamatoti atzinusi nekustamā īpašuma sastāvā ietilpstošās ēkas par atbildētājas atsevišķu mantu - mantojumu, jo tādu pierādījumu lietā nav.

Vērš uzmanību uz apstākli, ka nekustamā īpašuma "/Nosaukums/" sastāvā neietilpst atsevišķs zemes gabals 39 ha platībā, kura kadastrālā vērtība un atsavināšanas cena būtu konkrēti izdalīta.

Nepiekrīt tiesas secinājumam, ka prasītājam pienākas kompensācija, izejot no zemes kadastrālās vērtības (neņemot vērā ēku vērtību) uz 2010.gadu, nevis zemes pārdošanas cenas uz 2013.gadu, jo prasītājs samaksājis valsts nodevu, izejot no zemes kadastrālās vērtības, nevis tirgus cenas.

Norāda, ka prasītājs cēlis sākotnējo prasību, lūdzot viņam atzīt tiesības uz domājamo daļu no nekustamā īpašuma "/Nosaukums/", kurš uz prasības celšanas brīdi piederēja atbildētājai. Līdz ar to prasītājs samaksājis valsts nodevu atbilstoši zemes

kadastrālajai vērtībai. Lietas izskatīšanas gaitā, sakarā ar to, ka atbildētāja jau pēc prasības iesniegšanas, bet dienu pirms lietas ierosināšanas atsavinājusi strīdus nekustamo īpašumu, prasītājs bija spiests kārtējo reizi grozīt prasību, lūdzot piedzīt kompensāciju no nekustamā īpašuma pārdošanas cenas. Pirmās instances tiesa, pieņemot šos prasības pieteikuma grozījumus, netika uzlikusi prasītājam par pienākumu piemaksāt valsts nodevu.

Apelatores ieskatā nav pamata uzskatīt, ka nekustamā īpašuma vērtība būtu samazinājusies laika periodā pēc kopdzīves pārtraukšanas, jo nekustamais īpašums nav patērējama lieta, kurai būtu jāņem vērā nolietojums.

Nepiekrīt pirmās instances tiesas norādītajam, ka prasītājs ir pierādījis savu ieguldījumu nekustamā īpašuma iegādē 39 ha platībā, tādēļ nevar pretendēt uz kompensāciju, kas aprēķināta domājamās daļās no visa īpašuma, kurā ietilpst arī atbildētājas mantojums. Uzskata, ka šāds tiesas secinājums ir nepamatots, jo 2013.gada 9.janvāra pirkuma līgumā, norādot pirkuma maksu par visu nekustamo īpašumu "/Nosaukums/" 52,80 ha platībā, nav izdalīta pirkuma maksa par zemes gabala daļu 39 ha platībā. Līdz ar to prasītājs, aprēķinot viņam piekrītošo kompensāciju, pamatoti aprēķinājis to no visa nekustamā īpašuma pārdošanas cenas.

Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja pārsūdz spriedumu tā noraidītajā daļā, ar kuru nav atzītas prasītāja tiesības saņemt kompensāciju atbilstoši 2613/10000 domājamām daļām no visa nekustamā īpašuma "/Nosaukums/" pārdošanas cenas un noraidīta prasība par kompensācijas piedziņu EUR 8314,94 apmērā, lūdz tiesu: 1) atzīt, ka /pers. G/ daļa laulāto kopīgajā mantā bija 354/1000 domājamās daļas no laulāto kopīgās mantas - 738/1000 domājamām daļām no nekustamā īpašuma "/Nosaukums/", Kokneses pagastā, Kokneses novadā, kadastra Nr./numurs B/, kas atbilst 2613/10000 domājamām daļām no visa nekustamā īpašuma "/Nosaukums/" Kokneses pagastā, Kokneses novadā, kadastra Nr./numurs B/; 2) atzīt /pers. G/ tiesības saņemt kompensāciju 2613/10000 apmērā no nekustamā īpašuma "/Nosaukums/" pārdošanas rezultātā saņemtās pirkuma maksas Ls 30 500 (EUR 43 397,84); 3) piedzīt no atbildētājas prasītājam par labu kompensāciju EUR 11 339,85 (Ls 7969,65); 4) piedzīt no atbildētājas prasītājam par labu visus tiesāšanās izdevumus (lietas 193.-197.lapa).

Pretapelācijas sūdzību par Aizkraukles rajona tiesas 2014.gada 3.marta spriedumu iesniegusi atbildētājas /pers.H/ pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Anita Rasnača, norādot, ka Aizkraukles rajona tiesa izskatīja prasītāja prasību pret atbildētāju par laulāto kopmantas dalīšanu neņemot vērā atbildētājas iebildumus, kas bija pamatoti ar Civilprocesa likuma 223.panta pirmās daļas 3.punktu, ka tiesa izbeidz tiesvedību, ja likumīgā spēkā stājies tiesas spriedums, kas taisīts strīdā starp tām pašām pusēm, par to pašu priekšmetu un uz tā paša pamata.

Pretapelācijas sūdzībā norādīts, ka ar Rīgas rajona tiesas 2012.gada 25.aprīļa spriedumu apmierināta /pers.H/prasība par laulības šķiršanu un noraidīta /pers. G/ pretprasība par nekustamā īpašuma atzīšanu par laulāto kopmantu un īpašuma tiesību atzīšanu uz domājamo daļu no strīdus nekustamā īpašuma. Prasītājs par šo spriedumu bija iesniedzis apelācijas sūdzību, kas atstāta bez virzības un 2012.gada 1.augustā pieņemts lēmums par apelācijas sūdzības uzskatīšanu par neiesniegtu, kas stājies spēkā 2012.gada 1.septembrī. Uzskata, ka prasītājs jau izmantojis ar likumu piešķirtās tiesības pārsūdzēt spriedumu par laulāto kopmantas dalīšanu, un atbildētājai bija visas tiesības paļauties uz tiesas sprieduma pamatotību un likumību (tiesiskās paļāvības princips), jo viņa sev piederošo nekustamo īpašumu atsavināja tikai pēc sprieduma spēkā stāšanās.

Līdz ar to uzskata, ka tiesa nepamatoti pieņēma prasību izskatīšanai, jo likumīgā

spēkā bija stājies tiesas spriedums, ar kuru bija noraidīta prasītāja prasība.

Uzskata par nepamatotu tiesas viedokli, ka prasība par laulāto kopmantas sadali Rīgas rajona tiesā nebija izspriesta pēc būtības.

Norāda, ka no Rīgas rajona tiesas sprieduma, celtās prasības Aizkraukles rajona tiesā un prasītāja iesniegtās apelācijas sūdzības redzams, ka prasība palikusi nemainīga - prasītājs, pamatojoties uz Civillikuma 89.pantu, lūdz atzīt par laulāto kopmantu 1/4 domājamo daļu no visa nekustamā īpašuma, jo kompensācijas summa, ko viņš vēlas saņemt no nekustamā īpašuma atsavināšanas, ir ekvivalenta tieši šādam daļu sadalījumam un par prasību noraidītajā daļā arī ir iesniedzis apelācijas sūdzību.

Pretapelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā prasītājs Civilprocesa likuma 201.panta kārtībā varēja iesniegt pieteikumu par papildsprieduma taisīšanu. Uzskata, ka prasītājs izmantoja savas ar likumu piešķirtās tiesības pārsūdzēt Rīgas rajona tiesas spriedumu apelācijas kārtībā par laulāto kopmantas sadali, neizmantoja tiesības prasīt papildsprieduma taisīšanu, bet atbildētājai pēc Rīgas rajona tiesas sprieduma stāšanās likumīgā spēkā bija tiesības paļauties uz tiesas sprieduma likumību un objektivitāti. Līdz ar to uzskata, ka tiesvedība lietā ir izbeidzama.

Secina, ka prasītājs tādā veidā var nepārtraukti celt prasības, grozot tikai izprasāmo daļu vai citādu kompensācijas apmēru, neskatoties uz to, ka prasības pamats un priekšmets paliek nemainīgs.

Tāpat uzskata, ka prasība pēc savas būtības ir nepamatota un noraidāma vairāku apsvērumu dēļ.

Pretapelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā nav strīda par faktu, ka prasītājs sev piederošos 38,5 privatizācijas sertifikātus ieskaitīja atbildētājas privatizācijas sertifikātu kontā 2001.gadā, un ka atbildētāja 2001.gada 20.jūlijā pārskaitīja no sava konta 145,68 sertifikātus zemesgabala 39 ha izpirkšanai atbilstoši 2001.gada 7.maija VZD Vidusdaugavas reģionālās nodaļas lēmumam Nr.1-2-35/244.

Uzskata, ka tiesa bez ievērības atstāja faktu, ka iepriekš minētais lēmums par īpašuma tiesību atjaunošanu bija pieņemts, pamatojoties uz /pers.H/ 1992.gada 23.novembra un 1994.gada 25.oktobra iesniegumiem par īpašuma tiesību atjaunošanu viņai kā likumiskai mantiniecei, un jau 1994.gadā viņai lietošanā bija piešķirts zemesgabals 52,8 ha platībā.

Secina, ka tiesa, apmierinot daļēji prasītāja prasību, nepareizi tulkoja un piemēroja Civillikuma 89.panta otro daļu, uzskatot, ka prasītāja 38,5 privatizācijas sertifikātu ieskaitīšana atbildētājas kontā pierāda laulāto kopmantas izveidošanas faktu 2001.gadā, tāpēc uzskata par kļūdainu un nepamatotu tiesas viedokli, ka abi laulātie piedalījās ar saviem privatizācijas sertifikātiem zemesgabala privatizācijā 2001.gadā.

Tāpat uzskata, ka tiesa bez ievērības atstāja atbildētājas sniegtos paskaidrojumus un iebildumus, ka zemesgabala privatizācija notika nevis 2001.gadā, bet gan šis process uzsākās atbildētājai 1992.gadā uzrakstot iesniegumu par īpašuma tiesību atjaunošanu.

Norāda, ka īpašuma tiesību atjaunošanas un zemes privatizācijas kārtību lauku apvidos noteica 1990.gada 21.novembra likums "Par zemes reformu Latvijas Republikas lauku apvidos", un atbilstoši 4.panta noteikumiem zemes privatizācijas process bija sadalīts vairākās kārtās.

Norāda arī, ka tiesa bez ievērības atstāja gan atbildētājas iebildumus, gan paša prasītāja pausto apgalvojumu, ja atbildētājai nebūtu tiesības saņemt īpašumā mantojamo zemi, kura atradās Kokneses novadā, viņš nekad personīgi nebūtu izteicis gribu un nebūtu pieteicies uz zemes privatizāciju šajā rajonā. Tāpat prasītājs apliecināja faktu, ka zemes

privatizācijas pirmajā kārtā (zemes lietošanas tiesību piešķiršana) kopā ar atbildētāju nav rakstījis iesniegumu pašvaldībai un nav lūdzis viņam piešķirt lietošanā zemi.

Pretapelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā tiesai netika iesniegti pierādījumi, ka prasītājs ir piedalījies zemes privatizācijā 1994.gadā, ka viņš atbilstoši Zemes privatizācijas likuma 2.panta ceturtās daļas noteikumiem būtu izveidojis ar atbildētāju piemājas saimniecību, ka viņš būtu nodarbojies ar zemes apstrādāšanu vai citādā veidā ar atbildētāju izveidojis laulāto kopmantu, jo ir pierādīts fakts, ka no 1992.gada šajā saimniecībā dzīvoja atbildētājas tēvs, kurš bija nekustamā īpašumā deklarēts līdz savai nāves dienai, tāpat arī pierādīts fakts, ka starp laulātajiem bija pārtrauktas laulāto attiecības un līdz 2000.gadam atbildētāja ar bērniem dzīvoja un kopā ar tēvu saimniekoja savā piemājas saimniecībā "/Nosaukums/" Kokneses novadā.

Atsaucoties uz 2012.gada Augstākās tiesas apkopojumu vērš tiesas uzmanību, ka, izšķirot strīdu par mantas piederību, jāņem vērā ne tikai laulāto ieguldījums īpašuma iegādē, bet arī laulības laikā iegūtā strīdus nekustamā īpašuma iegūšanas veids un otra laulātā dalība (darbs).

Norāda, ka prasītājs ir iesniedzis un tiesa vērtējusi pierādījumus tikai par 2001.gadu (privatizācijas sertifikātu pārskaitīšanas fakts), kas atbilstoši Zemes privatizācijas likuma noteikumiem jau bija privatizācijas procesa otrā kārta (īpašuma tiesību atjaunošana), ar uzaicināto liecinieku liecībām prasītājs uzskatīja par pierādītu arī viņa personīgi ieguldīto darbu piemājas saimniecībā 2001.gadā.

Uzskata, ka prasītājs nav pierādījis faktu, ka 1992.gadā viņam bija nodoms izveidot piemājas saimniecību "/Nosaukums/" un tajā saimniekot, jo, kā apliecināja pats prasītājs, viņš "/Nosaukums/" ieradās dažas reizes gadā un laikā, kad bija ar atbildētāju pārtrauktas laulāto attiecības (līdz 2000.gadam), viņš tur vispār neieradās un nekādu dalību piemājas saimniecībā neņēma. Prasītāja atsevišķas ciemošanās reizes /Nosaukums/", palīdzība atbildētājas tēvam piemājas saimniecības darbos nenodibināja laulāto kopmantu.

Tāpat uzskata, ka prasītājs ar pieaicinātajiem lieciniekiem un rakstveida pierādījumiem (informācija par a/m no CSDD) ir pierādījis tikai faktus par viņa saimniekošanu savu vecāku saimniecībā Ādažos, kurā tika audzētas cūkas un tirgota gaļa, tāpat arī to, ka strādāja algotu darbu Ādažos, t.i., visa prasītāja dzīve un viņa saimnieciskā darbība bija saistīta ar Ādažiem un darbu savu vecāku piemājas saimniecībā.

Līdz ar to uzskata, ka prasītājs nav pierādījis strīdus nekustamā īpašuma "/Nosaukums/" kā laulāto kopmantas izveidošanu, un viņa privatizācijas sertifikātu pārskaitījums 2001.gadā atbildētājai nevar radīt viņam īpašuma tiesības uz nekustamā īpašuma daļu.

Norāda, ka ar uzaicināto liecinieku liecībām prasītājs gribējis arī pierādīt savu ieguldījumu 26,58 privatizācijas sertifikātu iegādē, kurus 2001.gada 20.jūlijā izsolē nopirka atbildētāja. Tiesa atzina minētos 26,58 privatizācijas sertifikātus par atbildētājas atsevišķo mantu, neskatoties uz to, ka šādu prasību prasītājs nebija cēlis, samaksājot likumā paredzēto valsts nodevu par šādu prasījumu.

Uzskata, ka tiesa nosprieda no atbildētājas piedzīt ar lietas vešanu saistītos izdevumus EUR 640,29 apmērā, pārkāpjot Civilprocesa likuma 44.panta noteikumus, kas samaksu par advokāta sniegto juridisko palīdzību pirmās instancēs tiesā ierobežo 15% apmērā. Tiesai bija pieteikts lūgums piedzīt no prasītāja atbildētājas labā ar lietas vešanu saistīt izdevumus, jo prasītāja prasība EUR 8314,94 apmērā bija noraidīta (Civilprocesa likuma 44 panta trešā daļa). Atbildētājai šie izdevumi radās prasītāja nepamatoti celtās prasības dēļ, jo, pieņemot atbildētājas priekšlikumu atgriezt prasītājam privatizācijas

sertifikātus, viņš tos varētu realizēt pēc tirgus cenas, kas ir ievērojami lielāka, nekā sertifikātu tirgus cena bija 2001.gadā (Ls 2,55), kad prasītājs tos bija ieskaitījis atbildētājas kontā. Par šo pieteikto lūgumu tiesa nolēmumu vispār nav pieņēmusi. Uzskata, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 35.panta pirmās daļas 2.punktu valsts nodeva tiek aprēķināta no privatizācijas sertifikātu tirgus vidējās vērtības 20 EUR/gab., kas kopsummā par 38,5xEUR 20=EUR 770x15%=EUR 115,50.

Līdz ar to pretapelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz tiesu: 1) pieņemt pretapelācijas sūdzību un ierosināt apelācijas tiesvedību; 2) noteikt /pers. H/ kompensēt /pers. G/ viņa ieguldījumu, atgriežot viņam 38,5 privatizācijas sertifikātus; 3) piedzīt no /pers. N//pers. H/ labā visus tiesāšanās izdevumus (lietas 237.-240.lapa).

Paskaidrojumu par preapelācijas sūdzību iesniegusi prasītāja /pers. G/ pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Sanita Slišāne, lūdzot noraidīt pretapelācijas sūdzību.

Paskaidrojumā norādīts, ka pilnvarotā pārstāve pretapelācijas sūdzību par Aizkraukles rajona tiesas 2014.gada 3.marta spriedumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu.

Uzskata, ka pretapelācijas sūdzībā paustais viedoklis ir pretrunā atziņām, kādas paustas Augstākās tiesas 2012.gada vispārinājumā "Tiesu prakse laulāto kopīgās mantas dalīšanā", ja nekustamā īpašuma iegādē ir ieguldīti arī otram laulātajam piederošie vai viņam uzdāvinātie privatizācijas sertifikāti, tad nekustamais īpašums ir atzīstams par abu laulāto kopīgu mantu, atbilstoši abu laulāto izdarīto ieguldījumu daļām.

Uzskata, ka apstāklim, kurā gadā atbildētāja, būdama prasītāja laulātā un pastāvot laulāto likumiskajām attiecībām, uzrakstījusi iesniegumu par īpašuma tiesību atjaunošanu, nav juridiskas nozīmes. Nav juridiskas nozīmes arī apstāklim, kāds nodoms bijis prasītājam 1992.gadā - izveidot vai neizveidot piemājas saimniecību nekustamajā īpašumā /Nosaukums/", kā arī tam, cik reizes gadā prasītājs tur ieradās (lietas 250.-251.lapa).

Tiesas sēdē prasītāja /pers. G/ pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Sanita Slišāne apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem apstākļiem, prasību uzturēja saskaņā ar 2013.gada 19.aprīlī iesniegtajiem prasības pieteikuma grozījumiem, pretapelācijas sūdzību neatzina, papildus paskaidroja, ka lietā nav nekādu pierādījumu, ka atbildētājas ienākumi būtu pārsnieguši minimālo valstī noteikto darba samaksu. Privatizācijas sertifikāti 2001.gadā tika iegādāti uz atbildētājas vārda. Šajā gadā minimālā mēnešalga bija Ls 60, sertifikāti tika iegādāti par summu Ls 67. Visā tiesvedības gaitā atbildētājas pārstāve ir izteikusi tikai apgalvojumus par to, ka atbildētājai bijuši atsevišķi līdzekļi, bet neviens pierādījums par to nav ticis iesniegts.

Paskaidroja, ka atbildētājas pārstāve uzsvēra to, ka prasītājs ir izcirtis mežu, pārdevis malku un nopelnījis sev naudas līdzekļus, kas varētu kompensēt ieguldīto daļu laulāto kopmantā, bet nekādi pierādījumi tam nav iesniegti. Prasītājs nenoliedz, ka mežu ir cirtis, pamatojoties uz pilnvaru, ko viņam ir izsniegusi atbildētāja. Taču iegūtā malka tika izmantota tikai ģimenes vajadzībām. Daļa malkas mitrā klimata dēļ bija palikusi mežā, jo to nevarēja izvest. Uzskata, ka /pers. G/ piederēja 38,5 sertifikāti, kas bija viņam piešķirti par nodzīvotajiem gadiem un kuri tika ieskaitīti /pers.H/kontā. Pārstāves ieskatā prasītājam pienākas viena puse no nopirktajiem 26,58 sertifikātiem, kopā - 51,79 sertifikāti.

Tiesas sēdē atbildētājas /pers.H/ pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Anita Rasnača pretapelācijas sūdzību uzturēta uz tajā norādītajiem apstākļiem, apelācijas sūdzību neatzina, bet prasību atzina daļā par 38,5 sertifikātu atgriešanu, papildus

paskaidroja, ka /pers. G/ nepienākas 51,79 sertifikāti. Pārstāves ieskatā privatizācijas sertifikāti ir katras personas atsevišķais īpašums. /pers. H/ nopirka izsolē 26,58 privatizācijas sertifikātus, kas pietrūka zemes izpirkšanai. Ja /pers. G/ uzskatīja, ka viņam pienākas kāda daļa no šiem sertifikātiem, tad bija jāceļ īpašuma prasība. Šāds prasījums nav celts. Uzskata, ka savu ieguldījumu laulāto kopmantā /pers. G/ ir pierādījis tikai ar šiem 38,5 sertifikātiem, kurus /pers. H/ ir ar mieru atgriezt. Privatizācijas sertifikāti neattiecas uz ēku pirkumu. Tiesai bija iesniegti /pers.H/ dokumenti, kas pierādīja ēku nodošanu ekspluatācijā, taču šīs ēkas 1993.gadā jau bija, tās vajadzēja tikai legalizēt. Paskaidrojumi, ko /pers. G/ sniedza tiesas sēdē, nevar kalpot kā pierādījums, jo /pers. H/ tos neapstiprina. Lietā ir iesniegti pierādījumi par to, ka /pers.H/ tēvs no 1993.gada saimniekoja un dzīvoja šajā nekustamajā īpašumā. /pers. H/ nenoliedz faktu, ka /pers. G/ brauca palīdzēt sagādāt malku. Remontdarbus ēkās taisīja /pers.H/tēvs. Viss, par ko liecināja liecinieki, attiecas uz Ādažiem, kur atrodas /pers. G/ mātes saimniecība. Uzskata, ka /pers. G/ ieguldījums "/Nosaukums/" nav pierādīts.

Tiesa, noklausījusies prasītāja un atbildētājas pilnvaroto pārstāvju zvērinātu advokātu Sanitas Slišānes un Anitas Rasnačas paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos materiālus, apelācijas sūdzības un pretapelācijas sūdzības motīvus, uzskata, ka prasība ir apmierināma daļēji.

Apelācijas instances tiesa nepiekrīt pretapelācijas sūdzības iesniedzējas viedoklim, ka tiesvedība lietā izbeidzama sakarā ar to, ka Rīgas rajona tiesa laulības šķiršanas lietā jau skatījusi /pers. G/ pretprasību par laulāto kopmantas sadali.

Kā redzams no Rīgas rajona tiesas 2012.gada 25.aprīļa sprieduma, tad pretprasība par laulāto kopmantas dalīšanu noraidīta sakarā ar to, ka no atbildētāja /pers. G/ izvirzītā prasījuma nav iespējams identificēt no kopējā nedalītā zemesgabala, kura ir laulātās /pers.H/ mantojumā iegūtā zeme un kura zemesgabala daļa ir iegūta izpirkuma ceļā, pamatojoties uz 2001.gada 30.jūlijā noslēgtā līguma starp prasītāju un Latvijas Hipotēku un zemes banku par zemes izpirkšanu. Tiesa norādījusi, ka nevar atzīt domājamo daļu no zemesgabala daļas, kas nav reāli dabā eksistējošs zemes gabals, un kas nav atdalīts no kopējā zemesgabala atsevišķā zemesgrāmatas nodalījumā, jo šāds spriedums nebūtu izpildāms (lietas 12.-17.lapa).

Līdz ar to apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas atziņai, ka šķirot laulību pēc būtības netika izspriests strīds par laulāto mantas dalīšanu, prasību noraidot kā neprecīzi celtu, un tas neliedz laulātajam tiesas ceļā realizēt savas tiesības attiecībā uz laulības kopdzīves laikā iegādāto mantu arī pēc laulības šķiršanas.

Pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi, ka atbildētājas mantotā zeme „Bidegas Nr.10" 13,8 ha platībā, kā arī divas saimniecības ēkas (ar kadastra apzīmējumiem 001 un 003), ko atbildētāja, atbilstoši 2001.gada 11.jūnija aktam par ēku pieņemšanu ekspluatācijā, nodevusi ekspluatācijā, saskaņā ar Civillikuma 91.panta pirmās daļas 3.punktu, atzīstama par atbildētājas atsevišķu mantu, ko viņa ieguvusi kā mantojumu.

Pamatoti pirmās instances tiesa atzinusi, ka 38,5 privatizācijas sertifikāti, kas prasītājam piešķirti par nodzīvotiem gadiem un kurus viņš pārskaitījis uz /pers.H/ kontu zemes izpirkšanai, dod tiesības atzīt, ka prasītājs piedalījies 39 ha zemes platības izpirkšanā, kas atrodas nekustamajā īpašumā /Nosaukums A/, Kokneses pagastā, un līdz ar to zemes gabals pamatoti atzīstams par laulāto kopmantu, kas pieder laulātajiem tādās daļās, kādās viņi kopīgi ir piedalījušies tā iegūšanā.

Apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas secinājumiem, ka ar

Valsts zemes dienesta lēmumu atbildētājai piešķirtā zeme, kas izpērkama par privatizācijas sertifikātiem, nav uzskatāma par mantojumu, un tādējādi - par atbildētājas atsevišķu mantu Civillikuma 91.panta izpratnē.

Tiesa pamatoti atzinusi, ka prasītājs pierādījis savu ieguldījumu 38,5 privatizācijas sertifikātu apmērā nekustamā īpašuma /Nosaukums A/ zemes gabala 39 ha platībā privatizācijā, savukārt, atbildētājas mantotā „Bidegas Nr.10" zeme 13,8 ha platībā, kā arī divas saimniecības ēkas (ar kadastra apzīmējumiem 001 un 003), atzīstamas par atbildētājas atsevišķu mantu, ko viņa ieguvusi mantojumā, un prasītājs nevar pretendēt uz nekustamā īpašuma daļu, ko atbildētāja saņēmusi mantojumā.

Atsaucoties uz Augstākās tiesas 2012.gada tiesu prakses apkopojumu „Tiesu prakse laulāto kopīgas mantas dalīšanā", pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi, ka nosakot laulāto kustamās mantas sastāvu un vērtību, par pamatu ņemams mantas sastāvs un vērtība laulības iziršanas brīdī, nevis mantas sastāvs un vērtība, kas pastāvējusi laulības laikā, vai pēc laulības šķiršanas.

Līdz ar to apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka vienīgais vērtējums, pēc kura var aprēķināt prasītāja labā piedzenamo kompensāciju atbilstoši prasītāja ieguldījumam 39 ha zemes privatizācijā, ir Kokneses novada domes iesniegtais maksāšanas paziņojums par nekustamā īpašuma nodokli 2010.gadam, jo prasītājs nav iesniedzis nekustamā īpašuma daļas tirgus vērtību, ko faktiski arī nebūtu iespējams novērtēt, kamēr nav veikta īpašuma daļas atdalīšana.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nav piedevusi ticamību prasītāja paskaidrojumiem, ka nekustamajā īpašumā pēc tā piešķiršanas bijis tikai klajš lauks.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 104.panta pirmajai daļai, *pušu un trešo personu paskaidrojumi, kuri ietver ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņu prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi tiesas sēdē pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.*

Prasītāja paskaidrojumi par ēku neesamību uz zemes lietošanas tiesību piešķiršanas brīdi ne ar ko nav pierādīti. Kontekstā ar to, ka īpašumā /Nosaukums A/ pēc īpašuma tiesību atjaunošanas atbildētājai, dzīvojis un saimniekojis (invaliditāte tam nebija šķērslis) atbildētājas tēvs /pers. M/, jo prasītāja un atbildētājas pastāvīgā dzīves vieta, kā arī darba vietas bija Ādažos (2001.gadā Garkalnes pagastā, kas norādīts Valsts zemes dienesta 2001.gada 7.maija lēmumā par zemes īpašuma tiesību atjaunošanu un zemes daļas piešķiršanu īpašumā par samaksu (lietas 19.lapa), bet īpašumā /Nosaukums A/ tika audzēti arī lopi, tiesa piedod ticamību atbildētājas paskaidrojumiem par ēku esamību uz īpašumtiesību atjaunošanas brīdi. Turklāt zemesgrāmatā ierakstīto saimniecības ēku kadastra apzīmējumu numuri 001 un 003 liecina par to, ka bijusi vēl kāda ēka ar kadastra apzīmējumu 002.

Turklāt par ēku likumīgu esamību liecina fakts, ka akts par ēku pieņemšanu ekspluatācijā sastādīts 2001.gada 11.jūnijā, taču Valsts zemes dienesta 2001.gada 7.maija lēmumā par zemes īpašuma tiesību atjaunošanu un zemes daļas piešķiršanu īpašumā par samaksu norādīts par /pers. H/ piederošu ēku un būvju /Nosaukums A/ atrašanos uz zemes gabala (lietas 19.lapa).

Pirmās instances tiesa pareizi norādījusi, ka lietā ir strīds par atbildētājas izsolē iegādātajiem 26,58 privatizācijas sertifikātiem, par ko iegādāta īpašuma daļa, ko prasītājs lūdz atzīt par laulāto kopīgu mantu.

Vienlaikus apelācijas instances tiesa nevar pievienoties pirmās instances tiesas secinājumiem, ka atbildētājam, 2001.gadā, kad tika iegādāti minētie privatizācijas

sertifikāti, nestrādājot algotu darbu un bez tehniskā kārtībā esošiem transporta līdzekļiem, nevarēja būt ienākumi no komercdarbības. Lietā nav apstrīdēts fakts, ka atbildētāja minētajā laikā strādāja un saņēma minimālo mēnešalgu, kas bija Ls 60 apmērā.

Kā redzams no lietā iesniegtiem dokumentiem, tad 2001.gadā gan tika nodotas ekspluatācijā ēkas, iegādāti sertifikāti, īpašums ierakstīts zemesgrāmatā, kas prasīja ievērojamus naudas līdzekļus. Turklāt, 2001.gadā pušu apgādībā bijuši divi nepilngadīgi bērni, kas secināms no Rīgas rajona tiesas 2012.gada 25.aprīļa sprieduma, kā arī norādīts prasītāja apelācijas sūdzībā – bērni dzimuši 1986. un 1990.gadā. Ņemot vērā minēto, kā arī novērtējot pirmās instances tiesas sēdē nopratinātā liecinieka /pers. L/ liecību, kurš liecinājis par prasītāja piepelnīšanos ar mežu zāģēšanu un par faktu, ka pārdevis /pers. G/ baļķvedēju, tikai tas neticis pārrakstīts uz prasītāja vārda, ir pamats secināt, ka vedot kopēju saimniecību un pastāvot laulāto likumiskām mantiskām attiecībām prasītājs ir piedalījies 26,58 privatizācijas sertifikātu iegādē, līdz ar to tie ir atzīstami par laulāto kopmantu, kā rezultātā prasītājam ir tiesības pretendēt uz pusi no minēto sertifikātu skaita – 13,29 privatizācijas sertifikātiem, kas izmantoti izpirktā īpašuma daļas – 39 ha iegādei.

Līdz ar to apelācijas instances tiesa atzīst, ka prasītājs īpašuma /Nosaukums A/ 39 ha zemes izpirkšanā, kas nopirkta par 145,68 privatizācijas sertifikātiem, ir ieguldījis 51,79 privatizācijas sertifikātus (38,5+13,29).

Procentuāli aprēķinot prasītāja ieguldījumu, tiesa aprēķina, ka 1% atbilst 1,4568 sertifikātiem (100% atbilst 145,68 sertifikāti). Līdz ar to prasītāja ieguldījums 51,79 privatizācijas sertifikāti sastāda 35,55% no īpašuma vērtības 2010.gadā, kad tika pārtraukta pušu kopdzīve (51,79:1,4568).

Īpašuma 52,8 ha kadastrālā vērtība 2010.gadā, kā tas redzams no nekustamā īpašuma nodokļa paziņojuma, bija Ls 11 338, tādējādi 1 ha vērtība Ls 214,73, bet 39 ha vērtība Ls 8374,47 (214,73x39).

Līdz ar to 35,55% vērtība no Ls 8374,47 sastāda Ls 2977,12 jeb EUR 4236,06.

Apelācijas instances tiesa piekrīt apelācijas sūdzības iesniedzējam par to, ka pirmās instances tiesas aprēķins, ka 38,5 privatizācijas sertifikāti veido 1/4 domājamo daļu no 39 ha īpašuma, ir neprecīzs. Procentuāli 38,5 privatizācijas sertifikāti atbilst 26,43 procentiem (38,5:1,4568).

Par nepamatotu apelācijas instances tiesa atzīst prasītāja viedokli, ka viņam pienākošās kompensācija rēķināma no visa nekustamā īpašuma pārdošanas cenas, jo lietā nepastāv strīds, ka 13,8 ha zemes atbildētāja ir mantojusi, un par to samaksa ar privatizācijas sertifikātiem nav veikta.

Pirmās instances tiesa kopumā pierādījumus novērtējusi atbilstoši lietā iesniegtiem dokumentiem un citiem pierādījumiem, izņemot pierādījumus daļā par 26,58 privatizācijas sertifikātu iegādi.

Tādējādi apelācijas instances tiesa atzīst, ka prasība daļā par kompensācijas piedziņu EUR 7103,73 (Ls 4992,53) apmērā ir noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu *pusei, kuras labā taisīts spriedums tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus*.

Iesniedzot prasību tiesā, prasītājs samaksājis valsts nodevu EUR 505,19 (Ls 355,05) apmērā pēc likmes, kas bija spēkā līdz 2012.gada 31.decembrim, maksājot valsts nodevu no 39 ha zemes kadastrālās vērtības 2012.gadā (visa īpašuma vērtība Ls 12 247, 39 ha – Ls 9 046,05, atbilstoši 354/1000 domājamām daļām, kuru vērtība Ls 3203,70, aprēķinot valsts nodevu Ls 205,05 pēc 2012.gada Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta c) apakšpunkta likmes; Ls 50 par prasījumu atdalīt no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/

daļu 39 ha platībā; Ls 50 par prasījumu atzīt no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/ atdalīto daļu 39 ha platībā par laulāto kopīgu mantu, kā arī Ls 50 par prasības nodrošināšanas pieteikumu (samaksāti Ls 61,23, bet pārmaksa Ls 11,23 attiecināta uz valsts nodevu par mantisko prasījumu, lietas 10.,44.lapa) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 10,96 (Ls 7,70) apmērā (lietas 45.lapa). 2013.gada 16.aprīlī samaksāti EUR 4,15 (Ls 2,92) (lietas 120.lapa).

Iesniedzot apelācijas sūdzību, saskaņā ar tiesas lēmumu par daļēju atbrīvošanu no valsts nodevas samaksas, prasītājs samaksājis valsts nodevu EUR 70 apmērā (lietas 228.lapa).

Tā kā prasība tiek apmierināta par kopējo summu EUR 4 236,06 (Ls 2 977,12), tad proporcionāli apmierinātajai prasības daļai pēc 2012.gadā noteiktās likmes, atbilstoši Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta c) apakšpunktam piedzenama valsts nodeva EUR 283,76 (Ls 199,43). Tā kā tiek apmierināts prasījums atzīt no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/ daļu 39 ha platībā par laulāto kopīgu mantu, piedzenama samaksātā valsts nodeva EUR 71,14 (Ls 50), kā arī EUR 71,14 (Ls 50) par prasības nodrošināšanas pieteikumu, kopā EUR 426,04 (Ls 299,43).

No atbildētājas prasītāja labā piedzenami ar lietas izskatīšanu prasītāja samaksātie izdevumi pirmās instances tiesā kopsummā EUR 15,11 (Ls 10,62).

Advokāta palīdzības samaksai pirmās instances tiesā prasītājs samaksājis EUR 640,29 (Ls 450) (lietas 131.lapa), samaksātā summa nepārsniedz Civilprocesa likuma 44.panta pirmajā daļā noteikto apmēru, līdz ar to saskaņā ar Civilprocesa likuma 44.panta otro daļu minētā summa piedzenama no atbildētājas /pers.H/ prasītāja /pers. G/ labā.

Līdz ar to kopējie no atbildētājas /pers.H/ prasītāja /pers. G/ labā piedzenamie tiesas izdevumi sastāda EUR 1081,44 (Ls 760,05).

Tā kā iepriekš nav samaksāti visi izdevumi par tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu un izsniegšanu, atbilstoši Civilprocesa likuma 39.panta pirmās daļas 5.punktam tie piedzenami no atbildētājas /pers.H/ par labu valstij. Kopējie izdevumi par tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādi un izsniegšanu apelācijas instancē sastāda EUR 9,17, kas apstiprinās ar lietas uzziņas lapu (lietas 2.lapa), izdruku no Tiesu informācijas sistēmas (lietas 236.lapa) un ar sarakstiem par ierakstīto vēstuļu nosūtīšanu (lietas 264.-265.lapa).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432., 433., 434.pantu, **Zemgales apgabaltiesa**

n o s p r i e d a

/pers. G/ prasību apmierināt daļēji.

Atzīt nekustamā īpašuma /adrese A/, kadastra numurs /numurs B/, reģistrēta Kokneses pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs C/, daļu – zemes gabalu 39 ha platībā par bijušo laulāto /pers. G/ un/pers.H/ kopīgu mantu, nosakot, ka /pers. G/ piederēja domājamās daļas 35,55% apmērā, bet /pers. H/ domājamās daļas 64,45% apmērā.

Piedzīt no /pers.H/ par labu /pers. G/ kompensāciju atbilstoši noteiktajām daļām laulāto kopmantā EUR 4 236,06 (Ls 2 977,12) (četri tūkstoši divi simti trīsdesmit seši *euro* **6 centi) un samaksātos tiesas izdevumus kopsummā EUR 1 081,44 (Ls 760,05) (viens tūkstotis astoņdesmit viens** *euro* **44 centi), kopā EUR 5317,50 (Ls 3737,16) (pieci tūkstoši trīs simti septiņpadsmit** *euro* **50 centi).**

Noraidīt prasību daļā par kompensācijas piedziņu EUR 7 103,73 (Ls 4 992,53) apmērā.

Piedzīt no /pers.H/ par labu valstij izdevumus par tiesas pavēstu piegādi un

izsniegšanu EUR 9,17 (deviņi *euro* 17 centi).

/pers. P/ termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt trīsdesmit dienu laikā kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā Civilprocesa likuma 451., 452.pantā paredzētajos gadījumos, iesniedzot kasācijas sūdzību Zemgales apgabaltiesas Aizkraukles tiesu namā un iemaksājot drošības naudu EUR 284,57 apmērā.

Pilns spriedums sastādīts 2014.gada 20.novembrī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese I.Skudra
Tiesneses S.Maršāne
I.Belicka